

[Edel Saunte.]

jeg, man bør lave denne regel om; transportsystemet er i virkeligheden ganske rimeligt.

I § 304 opretholder man sætningen fra den gamle § 305, hvorefter ægtefællen, hvis den omhandlede adfærd — d. v. s. drukken-skab, uordentlig levevis, åbenbar arbejds-uvilje, svig m. m. — bliver begået med vedkommende ægtefælles samtykke, får tilbagebetalingspligt.

Jeg har altid syntes, at den gamle § 305, stk. 2, var højst ejendommelig. Jeg kan forstå den, hvor der er tale om svig, hvor ægtefæller bliver enige om i fællesskab at bedrage kommunekassen og på den måde får udbetalt nogle penge; men jeg har altid haft meget svært ved at se, hvordan man kunne sige, at den samlevende ægtefælle havde „vidende og villie“ til, at den anden var doven, drikfærdig el. lign. Jeg synes, det er en ejendommelig formulering af en lovbestemmelse.

Løvrigt vil jeg gerne sige, at jeg er meget glad for § 304, der klart og tydeligt skelner mellem den forsorgsmottagendes opførsel og ægtefællens opførsel. Tidligere har det været sådan, at dårlig opførsel umiddelbart smittede af på ægtefællen! Jeg tror, det er en god regel, man her har formuleret.

§ 306 indfører en ny regel, idet den beskytter de efterlevende. Vi har altid haft det sådan, at der var en vis beskyttelse for inddrivelse hos den, der har fået understøttelsen, men vi har ikke tidligere haft det sådan, at arvinger i dødsbo, hvor arvingerne var ægtefælle eller børn, havde nogen som helst beskyttelse. Jeg er meget glad for, at man nu har fundet en ny formulering for denne bestemmelse, og jeg synes, formuleringen er overordentlig heldigt valgt.

§ 309, stk. 3, fastslår, at man kan fastsætte, på hvilken måde der skal ske afdragsvis betaling. Jeg synes, det er værd at notere sig, at det er et brud med de almindelige retsplejeregler om dommerens kompetence. Jeg ved ikke, om der er så megen grund til at foretage dette brud. Hvis det sociale udvalg på forhånd har skønnet, at erstatningen bør betales afdragsvis, synes det mig lidt urimeligt, at dommeren skal blande sig i dette. Dommeren må kunne afgøre spørgsmålet, om der er erstatningspligt, og kunne afgøre med hvilket beløb,

men det må vel forudsættes, at udvalget fortsat vil tillade afdragsvis betaling, selvom der foreligger en dom, og så kommer det lidt underligt ind, synes jeg, at dommeren skal blande sig i, hvor stor afbetalingen skal være.

Med hensyn til § 327 kunne jeg godt lide at få at vide, om denne bestemmelse, som den nu bliver formuleret, og hvor der kun kommer til at stå: „Hvis modtagen kommunehjælp tilbagebetales, betragtes den som ikke ydet“, vil få indflydelse på andre lovgivningsområder. Jeg tænker specielt her på indfødsretslovgivningen, hvor man tager et vist hensyn til kommunehjælpsydelse. Vil vedtagelsen af denne bestemmelse betyde, at når hjælpen er betalt tilbage, får den overhovedet ingen indflydelse, ej heller på spørgsmålet om retten til at få indfødsret? Det cirkulære, vi har herom, lægger en vis vægt på tilbagebetalingen.

Må jeg til slut sige, at der er een ting, som jeg i virkeligheden synes er urimelig, og det er pligten til tilbagebetaling i tilfælde af, at hjælpen er ydet under strejke eller lockout. Efter min opfattelse kan dette, at man er blevet indblandet i en strejke eller en lockout, være i høj grad undskydeligt som grundlag for nød, og det forekommer mig helt urimeligt, at man vil fastholde den gamle regel fra den første socialreform om, at der stadig skal være tilbagebetalingspligt i denne situation.

Men alle disse enkeltheder må vi selvfølgelig se på i udvalget. Mange, mange flere kunne fremdrages; jeg har blot nævnt nogle stykker her, fordi de forekom mig at være af større betydning. Jeg vil da slutte, som jeg begyndte, med at sige, at jeg er meget glad for lovforslaget, og at jeg håber, det gennem en udvalgsbehandling snart må nå sin gennemførelse.

N. Chr. Christensen: Det lovforslag, som her er til behandling, vedrører ændringer i den del af forsorgsloven, som angår kommunehjælpens retsvirkninger med hensyn til valgretsfortabelse og valgbarhed; det er et led, tør jeg næsten sige, i regeringens bestræbelser for at borteliminere de i grundlovene af 1849 og 1915 indføjede bestemmelser om borgernes pligter overfor samfundet.

Grundloven af 1849 udelukkede fra valg-